

Arrest

nr. 137 419 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN loco advocaat Mr. A. NAVASARTIAN en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 9 april 2002 België binnen en dient een asielaanvraag in op 10 april 2002.

1.2. Op 24 april 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

- 1.3. Op 26 juli 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De Raad van State verwerpt het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 125 351 van 17 november 2003.
- 1.4. Op 27 november 2003 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 30 december 2003 ontvankelijk verklaard.
- 1.5. Op 26 mei 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.
- 1.6. Op 30 juni 2005 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker.
- 1.7. Op 22 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker. Verzoeker stelt beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.8. Bij arrest van de Raad nr. 30 302 van 6 augustus 2009 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.
- 1.9. Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 39 926 op 9 maart 2010.
- 1.10. Verzoeker diende op 26 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 oktober 2010 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die steunt op de volgende motivering:

“Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene al meer dan acht jaar in België verblijft, de taal spreekt, een eigen woning verworven heeft, wettelijk tewerkgesteld is geweest, getuigenverklaringen, arbeidsovereenkomst werkbelofte voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land niet te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 10.04.2002 werd afgesloten op 26.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 27.11.2003, werd afgesloten op 30.06.2005 met de beslissing 'erkend door de vaste beroepscommissie. Deze beslissing werd later echter ingetrokken. De duur van de procedures -namelijk drie maanden in iets minder dan drie jaar- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoeker beweert dat hij zijn land van herkomst om politieke redenen ontvluchtte en bij terugkeer onmiddellijk gearresteerd zou worden doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst om politieke redenen ontvluchtte en bij een terugkeer onmiddellijk gearresteerd zou worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de politieke situatie in Iran vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Iran en betrokkene geen persoonlijk bewijs geleverd dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft het feit dat zijn naaste familieleden (ouders en broer) in België wonen betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn ouders en broer in België verblijven op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het argument dat de ouders en broer van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niet verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de

Internationale organisatie voor migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het winnen van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingbureaus, accommodaties/huur, extra bagage.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) Aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid waarbij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel zes bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980)

Op 10.08.2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming'.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.11.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij betwist het motief waarbij werd gesteld dat de procedure "drie maanden en iets minder dan drie jaar" heeft geduurd. Hij wijst daarbij op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas op 6 augustus 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus heeft genomen. Aldus meent verzoeker dat de asielprocedure zeven jaar in beslag heeft genomen. Verwerende partij heeft een interpretatiefout gemaakt door de weigering van een erkenning door de Raad gelijk te stellen met een intrekking van de vluchtelingenstatus met terugwerkende kracht tot de datum asielaanvraag. Ook betwist verzoeker dat de intrekking van de vluchtelingenstatus met terugwerkende kracht zou zijn gebeurd.

Verder wijst verzoeker er op dat zijn aanvraag gebaseerd was op zijn langdurig, legaal verblijf en niet uitsluitend op de onredelijk lange asielprocedure; daargelaten de duur van de asielprocedure moet worden vastgesteld dat hij acht jaar legaal in het land verbleef.

Verzoeker voert verder aan dat de feitelijke elementen die hij aanvoerde werden geschonden. Zo is zijn familie erkend politiek vluchteling en is het mogelijk dat hij hierom vervolgd wordt in het land van herkomst. De beslissing werd enkel gesteld dat het legaal verblijf van de familie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, zonder daarbij rekening werd gehouden met het feit dat zijn familie politiek vluchteling zou zijn. Verzoeker verwijst ook naar de politieke situatie in het land van herkomst, hieromtrent werd gemotiveerd dat het een algemene politieke situatie betreft die verzoeker niet persoonlijk treft. Verzoeker is het daar niet mee eens en voert aan dat ook de algemene situatie hem persoonlijk kan treffen. Daarbij wijst hij er nogmaals op dat zijn familieleden als vluchteling erkend werden. Ook werd geen rekening gehouden met het feit dat hij een eigen woning heeft en financiële verplichtingen heeft hierbij. Een gedwongen terugkeer naar zijn land zou hem in een zeer moeilijke financiële positie brengen en mogelijk het verlies van zijn woning tot gevolg hebben.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te

bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat de asielprocedure zeven jaar duurde, stelt de Raad vast dat verzoekers eerste asielaanvraag werd ingediend op 10 april 2002 en werd afgesloten op 26 juni 2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers tweede asielaanvraag werd ingediend op 27 november 2003 en op 30 juni 2005 werd verzoeker door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen erkend als vluchteling. Aldus is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat de gecombineerde asielprocedures drie jaar en enkele maanden duurden correct is. De periode gedurende welke hij als erkend vluchteling in België verbleef behoort niet tot de asielprocedure.

Het feit dat verzoekers vluchtelingenstatus in 2009 werd ingetrokken omdat op basis van zijn gedragingen werd vastgesteld dat de erkenning als vluchteling gebeurde op basis van misleidende informatie door verzoeker, leidt niet tot de vaststelling dat de asielprocedure in het geheel zeven jaar in beslag heeft genomen. Er werd vastgesteld dat verzoeker de vluchtelingenstatus had bekomen op basis van misleidende verklaringen, zodat hij *ab initio* niet diende erkend te worden als vluchteling. De intrekking op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet kan dan ook beschouwd worden als retroactief, het motief waarbij wordt besloten dat de duur van de asielprocedure niet van die aard is dat deze een buitengewone omstandigheid vormt, is dan ook correct. Waar verzoeker aanvoert dat hij problemen kan krijgen in Iran omdat zijn familie als vluchteling werd erkend, gaat hij voorbij aan het feit dat de intrekking van zijn asielstatus steunde op zijn misleidende verklaringen. Gelet op deze elementen is het motief dat er geen elementen zijn die wijzen op buitengewone omstandigheden op dit punt, mede gelet op het gestelde in het eerder genoemde arrest nr. 30 302 van 6 augustus 2009, niet kennelijk onredelijk.

Met betrekking tot de lange duur van het verblijf in België blijkt niet dat verzoeker prangende en humanitaire gronden heeft aangevoerd die een aanvraag in België noodzakelijk maken. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aanwezigheid in België van zijn ouders en broer op zich geen buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Verzoeker verklaart het niet eens te zijn met de beoordeling maar geeft daarmee nog niet aan waarom een dergelijk oordeel kennelijk onredelijk zou zijn.

Met betrekking tot de eigen woning van verzoeker werpt de verwerende partij in haar nota terecht op dat hij dit element als argument ten gronde heeft aangevoerd. De Raad ziet niet in waarom het verwerven van een woning in het buitenland op zich een dermate prangende omstandigheid zou zijn dat zij de gemachtigde van de minister ertoe zou verplichten af te wijken van de algemene verblijfsreglementering. Het enig middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT